

Той извади папироска, драсна кибритъ, запали я и запуши.

Но едвамъ дръпна два пжти съ наслада цигарото си, той забележи, че до него се пуши нѣщо.

— Ахъ! — извика той, като видѣ, че единъ снопъ горѣше, запаленъ отъ невнимателно фърлената неугасена кибритена клечка.

Той скокна и зе да тъпче съ кракъ. Но пламъчетата бързо пълпяха, прифрѣкнаха по изсъхналитѣ и възпламеняющи, като праханъ класове. Той заудря съ дръжката на пушката, но това още разпалваше огъня. Въ нѣколко секунди пламъцитѣ обгърнаха цѣлия кръстецъ, па се разпространиха и по другитѣ, що образуваха реда. Тѣ запращѣха зловещо срѣдъ гжстъ димъ.

Докторътъ правѣше отчаяни усилия да угаси пожара, подпомогнатъ отъ вѣтреца. Огънятъ изядаше алчно и немилостиво натрупаното богатство на селския трудъ, пълпѣше по стърнището и запалваше другитѣ кръстци.

Смаянъ отъ тая беда, той не знаеше какво да прави повече и бързо закрачи по нивата, да се отдалечи.

Отъ къмъ селото се появиха селяни. Тѣ идѣха тичешкомъ насамъ, къмъ димящитѣ се кръстци. Тѣ му викаха да чака. Нѣколцина носѣха дълги пржте. Лицата имъ бѣха свирепи отъ гнѣвъ.

Докторътъ разбра критическото си положение, и че напраздно ще иска се освободи съ бѣгъ отъ разлютенитѣ селяни. Той знаеше, че ще бжде съсипанъ съ бой и съобрази едничкото срѣдство, за да избѣгне тая зла участь. Той дочака селянитѣ.

— Ти ли запали, господине? — извика единия, старъ шопъ, съ небръснато черно лице, твърде грубо, което гнѣвътъ правѣше звѣрско.